

Mening, og jeg tror, at de, der have set paa Sagen paa samme Maade som jeg, og det er de fleste Mennesker her i Landet, ville til enhver Tid være mig taknemmelige for, at jeg fastholdt dette Syn paa Sagen, at dette var ikke en sanitær Sag, ikke en Sag, som Lægerne skulde afgøre, men en Sag, som Befolkningens Repræsentanter skulde afgøre efter Humanitet og Menneskelighed. Men nu har Loven jo for saa vidt ogsaa en sanitær Side, som den foreskriver en Del Lægekontrol med slige Sygdomme. Sundhedskollegiet har endnu den 19. December ikke opfattet, at Øjemedet med denne Lov var de moralske og menneskelige Hensyn. Det skriver endnu den 19. December i sin Klage: „Meningen med Loven, der er af den allerstørste Betydning for Samfundet, er at bekæmpe Udbredelsen af de for Befolkningen saa skæbnesvangre veneriske Sygdomme“. Nej, det er netop ikke Meningen med Loven, det er kun en Sidevirksomhed ved Loven, som det selvfølgelig er heldigt, at den udfører saa godt som muligt.

Det, som Sundhedskollegiet har at klage over, er, at Loven er bleven affattet saaledes, at den efter Sundhedskollegiets Mening vil kyse Patienterne fra at søge Lægebehandling. Det siges, at „for at dette“ — altsaa Bekæmpelsen af de veneriske Sygdomme — „skal kunne opnaas, er det af største Vigtighed, at Patienterne kunne henvende sig med Tryghed til Lægerne; de maa kunne stole paa, at disse ere tavse med, hvad de erfare, og hvad der betros dem. Lægerne maa under deres Behandling af Patienterne udvise megen Takt og Forsigtighed ved den Maade, hvorpaa de meddele dem, hvad de fejle, da Meddelelsen tidt gør et særdeles nedtrykkende Indtryk paa den syge. Alt dette er ganske forhindret ved Lovens Affattelse. Lægerne ere blevne til en Slags Politi, som giver Patienterne Tilhold, foreholder dem Straffelovsparagraffer og eventuelt anmelder dem for Politiet“.

Og hvad er det saa, som denne Lov bestemmer i saa Henseende? Den bestemmer kun det, at naar en Patient kommer til en Læge, saa skal Lægen gøre ham opmærksom paa, hvad det er, han fejler, gøre ham opmærksom paa, at han ikke maa søge Samkvem med andre, og navnlig paa, at han ikke egner sig til at gifte sig, saa længe han ikke er rask. Men der er intet om, at Lægen skal melde ham til Politiet. Der er kun den Bestemmelse, at hvis Patienten udebliver, ikke gaar Kuren helt igennem enten hos

denne Læge eller hos en anden Læge, saa skal Lægen anmelde ham — ikke til Politiet, men til Distriktslægen eller en anden offentlig Læge, som saa skal fortsætte Kuren, og som, hvis Patienten ikke melder sig eller ikke vil fortsætte Kuren, skal melde ham hos Politiet. Men dette, at de offentlige Læger skulle melde de Patienter, som ikke ville gaa Kuren igennem, til Politiet, er slet ikke noget nyt; det er en Bestemmelse, som allerede findes i Forvejen. Derfor er det, som staar her i Sundhedskollegiets Klage over, at denne Lov indeholder Bestemmelser, hvorefter Lægerne eventuelt skulle anmelde Patienterne for Politiet, fuldkommen urigtigt. Naar man læser det, skulde man næsten tvivle paa, at Sundhedskollegiet havde læst Loven igennem. Men ganske vist er det i god Traad med, hvad adskillige Læger og adskillige fremragende Læger i Agitationen mod denne Lov have gjort gældende. De have netop gjort gældende, at Loven paalagde Lægerne at melde deres Patienter til Politiet; men det er ganske urigtigt, ganske usandt, og det er dette, som Sundhedskollegiet i sin Klage fortsætter med. Jeg skulde tro, at netop den Maade, hvorpaa Sundhedskollegiet i sin Klage behandler denne Lov, viser tilfulde, hvor overordentlig fornuftigt det var af mig ikke i denne Sag at søge Sundhedskollegiets Bistand, ikke i denne Sag at søge at skaffe Lovens Modstandere en allieret, der ifølge den almindelige Autoritetstro kunde komme til at staa som en mægtig allieret imod Gennemførelse af denne Lov, der ikke skyldes sanitære Hensyn, men ganske andre Hensyn.

Sundhedskollegiet kommer dernæst til et af de Spørgsmaal, som den ærede Ordfører fremdrog i Lørdags. Det siger: „Et andet Forhold, som skal gøres til Genstand for Omtale i denne Forbindelse, er, at der paa et Par tidligere Fattiggaarde, Raamosegaard og Dalstrup er oprettet Sindsygeanstalter, uden at Kollegiet er raadspurgt, ganske i Strid med § 23 i Kollegiets Instruks, som har Lovskraft“. Der kommer de atter ind paa denne Instruks, som her hører op at være en Instruks for Sundhedskollegiet og i Sundhedskollegiets Øjne bliver til en Instruks for Justitsministeriet. Hvad disse Anstalter paa Raamosegaard og i Dalstrup angaar, saa gælder det jo ogsaa netop derom, hvad den ærede Ordfører sagde i Lørdags, at de ere jo vedtagne af hele Rigsdagen, og Answeret falder altsaa ikke alene paa mig, men paa hele Rigsdagen. Men jeg skal ikke, hverken paa dette Punkt eller paa